

"Sin complejos"

"Per a vostès, estimats lectors poc o molt 'nacionalistes', 'los individuos no existen separados de la nación, placenta materna que les da el ser', etcètera. Vostès, per si no n'eren conscients, viuen en la 'utópica noción de una comunidad perfectamente homogénea y unitaria" (ai, Senyor, dirà algun innocent: nosaltres?), i més etcètera."

Si jo definia la religió com ideologia irracional per naturalesa, que anul·la els individus perquè els sotmet a una voluntat eterna, i que justifica tota persecució, tortura inquisitorial, fogueres i degollacions, en nom de l'exclusivisme d'un Déu, etcètera, si definia així tota religió, és obvi que a continuació hauria de fer una crida a combatre sense complexos el cristianisme, el budisme, l'islam i tot fet religiós imaginable. I podia ampliar la llista dels combats si el socialisme porta *naturalment* a l'estat totalitari, la democràcia a la corrupció dels partits, el capitalisme a l'explotació de les viudes i dels nens, i la llibertat al llibertinatge, la droga i la pornografia infantil. Un procediment de combat *sense complexos*, efectivament, tan antic i tan bèstia com el pitjor dels instints humans: agafeu una ideologia –política o qualsevol altra–, definiu-la en termes reductius, exclusivament negatius, i exclusivament pels seus abusos possibles i els extrems més destructius, i a continuació defen-seu coratjosament la necessitat absoluta de combatre-la. Sobretot, sobretot, negueu d'entrada i d'eixida qualsevol interès propi en aquesta defensa desinteressada, feta, faltaria més, en nom de la humanitat sencera, que ha de ser salvada del monstre detestable. I a l'atac, que totes les armes són bones, inclosa la perversió dels conceptes, la perfecta ignorància de la història, el més inhumà menyspreu per tots aquells individus i grups que amb aquest abús de la raó són insultats i degradats a la condició de criminals, insensats o imbècils.

Si vostès volen saber fins on pot arribar la perversitat del mètode, poden llegir l'article "El desafío de los nacionalismos", l'autor del qual és el senyor Mario Vargas Llosa –"uno de los principales representantes del pensamiento liberal en nuestros días"–, que ha publicat la revista *Claves de razón práctica*, pobra raó, i que acaba de reproduir parcialment el principal diari d'Espanya. Vostès, que potser pensaven que al nostre país –a Catalunya, al País Valencià, als Països Catalans, com vulgen– ser nacionalista volia dir aspirar a una societat més coherent en la pròpia complexitat assumida, més civil, més capaç de construir sense agressions el seu present i el seu futur, menys depen-

dent de poders exteriors no consentits, més "normal" (fins on són normals *tants* altres: els suecs i els txecs, els finesos i els holandesos, i així un grapat gran de "petits" que no són el petit grapat de "grans"), i en definitiva, més "lliure, rica, desvetllada i feliç", vostès que pensaven això o una cosa semblant, ja se'n poden desenganyar. Perquè vostès defensen una doctrina basada en "*un acto de fe colectivista, que imbuje a una entidad mítica –la nación– de atributos transcendentales, capaces de mantenerse intangibles en el tiempo*". Si no ho sabien, ara ja ho saben.

Per a vostès, estimats lectors poc o molt "nacionalistes", "*los individuos no existen separados de la nación, placenta materna que les da el ser*", etcètera. Vostès, per si no n'eren conscients, viuen en la "*utópica noción de una comunidad perfectamente homogénea y unitaria*" (ai, Senyor, dirà algun innocent: nosaltres?), i més etcètera. Ja se sap que no es pot generalitzar, concedeix Vargas, però una generalització sí que es pot fer, diu: "*que el nacionalismo tiene una entraña irracional... y que debido a ello deriva con facilidad hacia prácticas violentas*". I que, si és coherent, "*todo nacionalismo desemboca tarde o temprano en prácticas intolerantes y discriminatorias, y en un abierto o solapado racismo*". Sempre ens queda l'esperança de ser incoherents. I on va a parar tot això? Molt simple: a l'afirmació que, en l'hipotètic cas que es produïra "*el estallido de España*", el resultat seria que bascos i catalans –expressament al·ludits– serien menys lliures, tindrien pitjors condicions de vida, una vida cultural més pobra (pobres txecs que ja no són austríacs, pobres finesos o lituans que no són russos...!), i menys oportunitats de desenrotllament i de treball. Ho adverteix pel nostre propi bé, desinteressadament. I què vol dir que "*los nacionalismos han de ser intelectual y políticamente combatidos, todos, de manera resuelta, sin complejos y no en nombre de un nacionalismo de distinta figura, sino de la cultura democrática y de la libertad*"? Vol dir la Constitució espanyola de 1978, que ens ha descentralitzat moltíssim, a fi de "*garantizar, de un lado, las culturas, tradiciones y particularismos regionales, y, de otro, preservar la unidad nacional*." I no els recorda res, la conclusió del liberal Vargas? És tot tan suat, tan vell, tan invariable...